

PROLOG

Boží hod vánoční

Žena padla na kolena, zatímco seděl ve zpovědnici proti ní s rukama složenýma v klíně. Odhrnula závěs, aby cítila vůni jeho kolínské a Old Spice. Těšila se z blízkosti muže, který necítil nutkání se jí dotýkat. Dobývat ji. Dívala se někam mimo něj. Daleko za přítomný okamžik.

„Odpusť mi, otče, protože jsem zhřešila.“

„Kdy jste byla naposledy u zpovědi?“

Po očku na něj pohlédla. „To byste měl vědět. Vždyť jste byl u toho.“ Zvedl hodinky ke světlu, aby snáze přečetl dnešní datum. Byl pátek. Navštívila ho tu ve středu. Věděla, že on to dobře ví. Také si uvědomovala, že jeho mysl není tak stará jako jeho třesoucí se ruce, nebo jak naznačuje slina v koutku jeho úst, a že pohled na hodinky sloužil jen k odvedení pozornosti.

Palcem přejížděl dokola po lemu hodinek. Dostal je kdysi od vlády a pořád ještě docela dobře ukazovaly čas, ale to nebylo důvodem, proč je nosil. „To je neobvyklé.“

Promluvila, aniž na něj pohlédla. „Právě vy byste měl vědět...“ Zase po něm střítila pohledem. „Nejsem vůbec obvyklý případ.“

Milovala diamanty. Měla jich plnou zásuvku. Šperků zhotovených na zakázku, jednoduchých náramků, přívěsků, solitérů. Od každého druhu několik kousků. Ale v posledních dvou měsících se z jejího života všechnen třpyt a lesk ztratil. Jediná ozdoba, kterou nosila, byl náramek s čarovým kódem z jejího

posledního pobytu v léčebně. Pohlédl na její zápěstí. „Máte v plánu se tam vrátit?“

Zavrtěla hlavou. „Jen se snažím, aby snáze identifikovali tělo.“

Normálně měla rozhovory s ním ráda. Dnes se ale nepokoušela žertovat. Tváře měla pohublé a vpadlé. Věděla, že si toho povšiml. Namočil palec do oleje a dotkl se jejího čela. „Bůh vám požehnej, mé dítě.“

Znali se od jejich šestnácti let. Oběma za těch dvacet let sice přibýly roky, ale zestárl jen on. Měl víc vrásek, kůže tenčí, na rukou se objevovaly jaterní skvrny. Hlas mu zeslábl a občas mu přeskočil nebo musel odkašlat hlen. Možná to způsobovala dýmka, které se nedokázal vzdát. Bylo mu třiaosmdesát. Nebo už čtyřiaosmdesát? Nedokázala si vzpomenout. Bílé vlasy měl sčesané dozadu.

Ona na druhé straně investovala mnoho peněz do svého stáří mladého zevnějšku. Do toho, aby ji čas nepoznamenával. A v očích všech kromě ní samotné to skutečně fungovalo.

Dostala sice už tolik cen, že se jí nevešly na poličku, měla vlastní hvězdu na Hollywood Boulevard, natočila přes třicet filmů, vydělávala desítky milionů dolarů, několikrát byla zařazena mezi „nejkrásnější lidi světa“, rozvrh měla plný na řadu let dopředu a její podobu znali lidé po celém světě, ale přesto se cítila stále vykořeněnější. Nevěřila si tolik. Neměla tolik sebejistoty jako dřív. Byla prostě nesmělá, labilní mladá žena, která často cítila strach. Snažila se to skrývat, ale před tímto knězem to nebylo snadné.

Vždycky ho pokládala za skvělého člověka. Jednou mu ve slabé chvíli řekla, že kdyby ho byla potkala, když mu bylo něco přes dvacet, nebyl by dnes knězem. Přikývl a příjemně se usmál. „Rád bych si myslel, že máte pravdu.“

Překvapeně na něj pohlédla. „Vy byste se opravdu kvůli mně zřekl boha?“

Naklonil hlavu doprava a doleva. „Musel bych se ho zeptat na dovolení a modlit se, aby mi je dal.“

Bloudila pohledem po kostele. „A myslíte si, že by vám dal volnost?“

Upíral pohled do zdi. „Vždyť mě tu nedrží.“

Někdy sem přicházela jen proto, aby mohla dýchat.

Dostala se k jádru věci. „Žádné drogy. Žádný alkohol. A žádný sex. A jen tři povolené nadávky, ale ne ty nejhorší kalibry.“ Zavrtěla hlavou a usmála se. „Během tří posledních let jsem – kvůli vám – neměla vůbec žádnou zábavu.“

Usmál se. „A kdy jste se naposledy bavila?“

Odvrátila se. Asi do desetimetrové výšky se nad nimi zvedalo okno s barevnou vitráží. Sluneční svit procházel trnovou korunou a zabarvoval pleť mladé ženy červeně a fialově. Javor, který rostl venku za oknem, se zachvíval ve vánku a vrhal na mramorovou podlahu odrazy jako ze zrcadlové koule. Zavrtěla hlavou. Naklonil se k ní blíž, aby ji slyšel. Měla tak slabý hlas? Byla sice drobná, ale přitom dokázala ovládnout jeviště, dominovat mu a dobýt Broadway. V jejích představeních neexistovala levná sedadla a nemělo to nic společného s cenou vstupenek. Zmohla se na odpověď:

„Už si nevzpomínám.“

Zvedl obočí. „Nemůžete si vzpomenout... nebo nechcete?“

Pokrčila rameny. „Vyberte si sám.“

Čekal. „A vaše myšlenky?“

Neodpověděla.

Postoupil k dalším tématům. „A jak to vypadá s vaším rozvrhem? Když jsme spolu mluvili naposledy, chystala jste se trávit méně času předstíráním, že jste někdo jiný. A víc času být sama sebou.“

„Ano, domluvili jsme se tak.“ Podal jí papírový kapesník. Utřela si nos. „Řekla jsem jim to.“

„A co?“

„Mám několik dní volna.“

„A pak?“

„Uvažují o třech dalších projektech.“ Napodobila tón svého agenta. Obrátila oči v sloup. „Životní role!“

„Stojí vám opravdu za to?“

Pokrčila rameny. „Honoráře jsou v desítkách milionů.“

„Na to jsem se neptal.“

„Ale jste rád, když vypisuju šeky na podporu tohohle kostela.“

„Co děláte se svými penězi, to zůstává mezi vámi a bohem.“

„Teď mluvíte nevděčně.“

Dlouze vydechl a pozoroval ji. Snažil se jí pohlédnout do očí, ona ale pohled odvracela. „To, čeho se vzdáváte, je cennější než to, co dostáváte.“

Usmála se. Vytryskla jí další slza. „Díky,“ zašeptala. Tohle byl jeden z důvodů, proč ho měla tak ráda. Dával a nic za to nechtěl. Dívala se do okenního skla.

„A jak spíte?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Ujde to.“

„A vaše sny?“

„Nestojí za nic.“ Chvíli mlčeli. Oždibovala si nehet a pak zase vyhlédla z okna. Venku se třpytil oceán. Nad střechami přelétaly v klínu dva tucty pelikánů a mířily podél pobřeží k severu. Položila mu zvědavou otázku. „Řekl vám už někdy někdo, že se chystá sám sobě ublížit?“

„Ano.“

„Co v takovém případě děláte?“

„Udělal jsem, co jsem mohl, a zbytek jsem přenechal bohu.“

„Vy máte na všechno odpověď.“

Čekal. Měl pro ni dost času. Také proto ho měla ráda. Bude jí chybět. Nic jiného jí chybět nebude.

Obrátila se k němu. Věděl, že si už všechno rozmyslela. Že je odhodlaná dokončit, co začala. A nesděluje to s žádnými přehnanými efekty – což je vzhledem k její profesi zvláštní.

„Ano?“

Tiše promluvila. „Myslíte, že bůh promíjí hříchy spáchané v budoucnosti?“

„Pro něj čas neexistuje.“

Potrásla hlavou. „Tomuhle doopravdy nerozumím.“

Přikývl a s úsměvem pokrčil rameny. „Já taky ne.“

Další pohled z okna. „Aspoň to upřímně přiznáte.“

„Proč lhát? Myslím si, že bůh vidí a slyší naši minulost, přítomnost a budoucnost, jako by se to všechno právě dělo.“

„To pro mě nevěstí nic dobrého.“

„Nebo...“ usmál se, „možná právě ano.“

Vyčkával. Obracela kapesník v rukou, zavrtěla hlavou a pak vytáhla z kapsy obálku. „Vzhledem k událostem posledních několika měsíců jsem měla nějaký čas na přemýšlení. Uspořádala jsem si v hlavě pár věcí. Jmenovala jsem vás vykonavatelem. V případě, že, víte... bych byla ráda, kdybyste na všechno dohlížel. Jen pro jistotu. A také...“ rychle na něj pohlédla, „abyste mluvil na mém pohřbu.“

Přijal od ní obálku. „Myslel jsem si, že byste spíš vy mohla mluvit na tom mém.“

Rozhlédla se kolem sebe, znovu se podívala skrz okenní sklo na stromy venku a snažila se, aby to, co vysloví, neznělo jako předzvěst smrti. Podala mu kroužek se dvěma klíči. „Jeden je od mého penthousu ve Sky Seven a druhý od bankovního trezoru. Všechno, co byste mohl potřebovat, je tam. Můj právník se jmenuje Swisher. Všechno sepsal.“

„Nechtěl by se o tohle postarat váš agent nebo vaši blízcí?“

Po tváři jí stekla slza. „Blízcí,“ zašeptala a podařilo se jí vydat náznak zachichotání. Odvrátila se od něj. „Exmanžel číslo tři bude naštvaný, ale všechno dostanete vy. Udělejte s tím, co chcete.“

Přimhouřil oči. „Měl bych si o vás dělat starosti?“

Sevřela mu ruku oběma dlaněmi. „Nespěchám s tím. Cítím se líp. Opravdu.“ Nuceně se usmála. „Jenom... prostě plánuju. Člověk nikdy neví. To je všechno. Za denního světla se nic nezdá být tak špatné.“ Sklopila hlavu. „Ale když zajde slunce a... na mém balkoně je taková tma...“ Umklá.

Podívala se na hodinky, které měl na zápěstí, a pak na slun-

ce venku. „Opozdila jsem se.“ Znovu poklekla. „Panebože, je mi ze srdce líto...“

Naklonil se na své židli dopředu, znovu omočil palec v oleji, udělal jí na čele křížek a položil jí ruku na temeno hlavy. Jeho slova dlouho doznívala. Olej hřál. „*Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et filii et spiritus sancti.*“

Vstala, rozechvěle ho políbila na tvář, pak na druhou, a zmáčela mu přitom obličej slzami. Přemáhala zpověď, kterou měla na špičce jazyka, potlačila ji, zamkla si rty na zámek, sestoupila dolů a odešla. Před oltářem se ještě zastavila – do duše se jí vplížila nedůvěra. „A otče?“

Vstal. Měl bílé roucho a opíral se o hůl, kterou nepotřeboval. „Ano?“

„Tohle zůstane jen mezi námi dvěma, ano?“

Přikývl. „Mezi námi třemi.“ Hlas měl teď silnější. Nahoře nad ním se tyčil kříž. Mlčel. Naposledy poklekla a zavřela oči. Už brzy s ním bude mluvit.

Narovnal se. „Mé dítě...“

Vyčkávala.

Udělal k ní krok.

Tiše promluvila. „Otče, všechny filmy jednou skončí. Za každým představením spadne opona.“

Zvedl ukazováček, přimhouřil oči a začal mluvit.

Vyhnula se střední uličce a uchýlila se pod postranní oblouky. Sama. U zadního vchodu zatáhla za knoflík dveří. Ucítila ostrý slaný vzduch. Zahalila si hlavu šátkem, nasadila si tmavé brýle a vyšla ven pod modrou oblohu tečkovanou obláčky. „Sbohem, otče.“